

De jugulo luxato : theses anatomico-chirurgicae, quas, Deo juvante & praeside M. Petro Sue ... / tueri conabitur Carolus Gardanne Duport.

Contributors

Gardanne Duport, Charles.
Sue, P. 1739-1816.
Royal College of Surgeons of England

Publication/Creation

[Paris] : Typis Michaelis Lambert, 1782.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/j65azt9w>

Provider

Royal College of Surgeons

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The Royal College of Surgeons of England. The original may be consulted at The Royal College of Surgeons of England. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

15.
D E

JUGULO LUXATO;

T H E S E S

ANATOMICO-CHIRURGICÆ;

QUAS, Deo juvante & Præside M. P E T R O S U E, antiquo Collegii Præposito & nunc Questore, antiquo Scholarum Præclicarum Anatomie & Chirurgie Professore, Regia Academia Chirurgie Consiliario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo ordinario, necnon Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis & Burdigalensis Socio; tueri conabitur CAROLUS GARDANNE DUPORT, Tolonensis, Artium Liberalium Magister, necnon in Regia Familia Præpositurâ Chirurgus ordinarius.

Die Sabbati 16 mensis Novembris, anno R. S. H. 1782,
à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

P A R I S I I S,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

PRO ACTU PUBLICO

E T

SOLEMNI COOPTATIONE:

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgie Collegii necnon Academiae Typographi, viâ Cithareâ.

M. D C C. L X X X I I.

DE
LUCULO LUXATO
THESES
ANATOMICO-CHIRURGICAE;

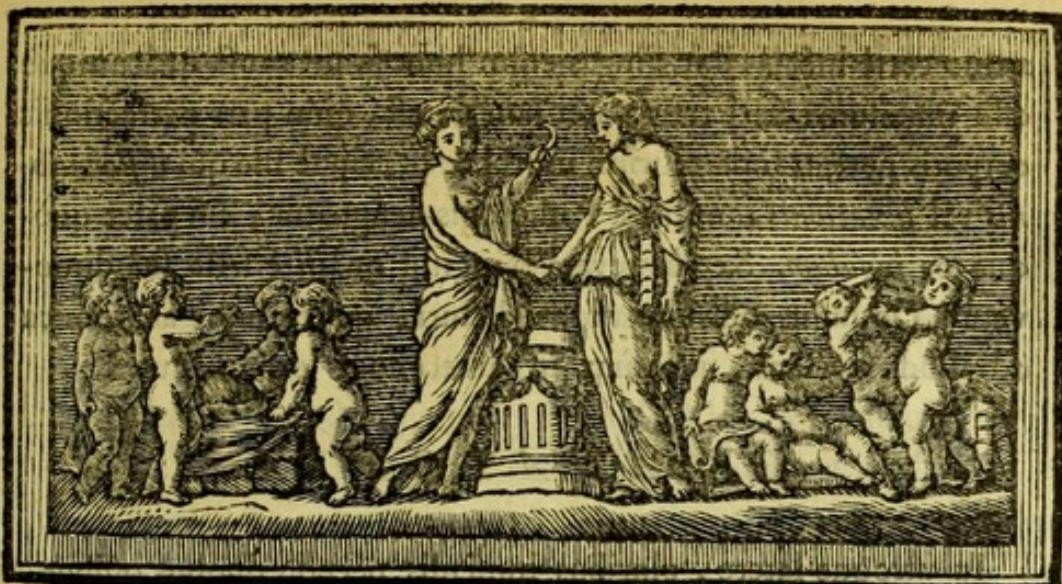
Quas, Deo juvante & Praeside M. P. A. R. O. S. U. S.
antiquo Collegii Praesente & nunc Quaesore, antequam Scholam
Practicam Anatomiae & Chirurgiae Professor, Regiae Academi-
ae Chirurgiae Praesente, in Collegio Praesente Professor Chirurgiae
collegio, necnon de Anatomia Praesente, Praesente
in, Praesente, Praesente & Praesente Praesente;
auctore CAROLO GARDANO DUBOIS, Praesente,
auctorem libere Praesente, necnon in Regia Familia Prae-
sente Praesente ordinatus.

De Praesente & mensis Praesente, anno A. S. H. 1782,
a Praesente Praesente post Praesente ad Praesente.

PARISIIS,
IN REGIS CHIRURGICORUM SCHOLIS
PRO ACTU PUBLICO
ET
SOLEMNI COOPTATIONE

THE MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiae
Collegii necnon Praesente Praesente, Praesente Praesente.

M. DCC. LXXXII.

D. O. M.

DE JUGULO

LUXATO (a).

THESES

ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

CONGRUM & æquiparem partium corporis humani solidarum
situm, vitæ sanitatisque tum tutelæ tum conservationi inservire,

(a) Claviculam jugulum vocat *Celsus*, Lib. VIII, cap. 3. inter recen-
tiores *Fœsius*, *Scultetus*, *Forestus*, *Platnerus* & alii jugulum vel furculam pro
Claviculâ dixerunt.

A ij

Posterior, internus, versùs pectoris intima respicit : concavus est in toto ferè suo ambitu : sed convexus fit, prout extremitatem posteriorem attingit.

Suis in extremitatibus maximè diploïca est juguli substantia : in corpore verò solidior, & in eo nonnisi angusta distinguitur cavitas, filamentis osseis, instar retis, plùs minùsve divisa.

Ex dictis facillimè patet cum solis ossibus, scapulâ & sterno, articulari jugulum : sed articulatio cum scapulâ, quæ fit, mediante apophysi *acromio* nuncupatâ, ferè immobilis est, dùm articulatio cum sterno tanquàm *arthrodia* haberi potest. Nonnunquam etiam cum primâ costâ, per faciei inferioris extremitatis sternalis concavitatem, articulatur jugulum. Quare super costam mobilis quidem, facilè tamen in adultis cum illâ concrefcit.

Extremitatis superioris motus juvare & regere, iisdem limitibus imponere, ne scapulæ posteriora versùs nimium ferantur impedire, pluribus etiam musculis insertionem præbere, hæc præcipuè præstant jugula. Prætereà, adnotante celeb. *Boehmero* (*b*), ratione horum distantia, curvaturæ, & conjunctionis, liberior humerorum fit mobilitas, brachiorum pondera tanquàm fulcra sustinentur. Hinc cum homo erectus incedit, brachiis vel deorsum pendulis vel diversi-modè inflexis, vel dùm in dorso magna onera gestat, aut quandò diversas humeris peragit actiones, ejusmodi ossibus partim obsequiosis, partim validum exercentibus renixum, maximè opus est. Quamvis verò scapulas antèriùs sustineant, earum tamen sequuntur motum, & uti

(*b*) Inst. Osteologiae. §. DVI, pag. 230.

Celsus doctè jam innuit (c) per se non moventur, sed cum humeri motu consentiunt.

Musculis *sterno-mastoïdeis & sterno-tyroïdeis* extremitatis suæ anterioris parte superiori, *sub-clavio* oblongâ concavitate quæ in facie corporis inferiori perspicitur, *majori pectorali* mediâ parte anteriori limbi externi sive anterioris, *deltoidi* mediâ parte posteriori, sive externâ ejusdem limbi, *trapezio* tandem mediâ parte posteriori vel externâ limbi interni, insertionem præbet jugulum.

Hujus extremitas humeralis primò firmatur membranâ capsulari, quæ in toto tum ejusdem faciei, tum acromii faciei articularis ambitu adhæret. Ligamentoso fulcitur epitogio, cujus breviores fibræ, validissimæ, adhæsiones habent cum laminâ cartilaginosa, quæ nonnunquam duas inter facies articulares reperitur.

In facie inferiori ligamentum obliquum, maximè tensum, à parte inferiore extremitatis humeralis ortum ducit; totius ferè ejusdem ossis longitudini adhæret, & versùs partem mediam terminatur. Fulcimentum tutum & trochleam musculo sub-clavio præbet.

Extremitas pectoralis similem habet membranam capsularem; ac extremitas humeralis. Plurimis prætereà ligamentosis fasciis corroboratur hæc articulatio. Una ex his, longa & angusta, *ligamentum inter-articulare* dicitur. Juguli dextri à principio originem habens, retrò sternum superiùs, ubi adhæret, transit, & in parte internâ extremitatis pectoris ossi sinistri desinit,

(c) Lib. VIII. cap. 8.

Hoc ligamentum rectè quidem delineat *D. Bertin* ; at inventorem Doctiss. *Weit-brecht* missum facit (*d*).

Alia fascia ligamentosa jugulum alligat primæ costæ cartilagini , ligamentumque *costo-claviculare* rectiùs *costo-jugulare* vocatur. Nunc parti inferiori extremitatis pectoralis, nunc parti superiori primæ costæ cartilaginis adhæsiõnem habet. Nonnullæ ejusdem fibræ usque ad ipsum sternum tendunt. Tertium ligamentum validius , aliis notabilius , juguli cum sterno articulationem confirmat : *sterno-claviculare* , rectiùs *sterno-jugulare* dicitur. Ejus fibræ in sterni extremitatis superioris tum anteriorem tum posteriorem superficiem sese explicant.

Adfunt postremò duo funiculi ligamentosi , quorum prior *ligamentum rotundum* , posterior *ligamentum trapezoideum* dicitur. Hæc ligamenta apophysis coracoideæ tuberculo annexa , in extremitate humerali desinunt. (*e*)

E X C H I R U R G I A.

Crebriùs jugulum frangi , rariùs è sede suâ dimoveri ; propter valentiora modò descripta ligamenta , quotidiana docet experientia. Vel à sterno , vel ab acromio disjungi potest , sed multò frequentius à priori osse , majoris hujusce articulationis motûs ratione ; hæc luxatio , à sterno , duplici modo fieri potest. 1°. Os in anteriorem partem promovetur , & super sternum effertur , si scapula vehementiori ictu vel lapsu antrorsùm propellatur. 2°. Ossis inferiùs caput in poste-

(*d*) Vid. Comment. Acad. Scient. Petropolitan. Tom. IV. pag. 255.

(*e*) Vid. Ostéologie de Bertin , Tom. III. pag. 274 & seq.

riorem partem interdùm inclinatum est, & sub pectoris osse conditum. Quod quidem evenire solet, juxtà *Platnerum* (f), si, dùm omoplata jam in superiorem partem promotà est, jugulum valentiùs feratur & deprimatur.

Hujus ossis luxationem, in suâ cum scapulâ articulatione, nemo ante *Galenum* rectè descripsit. Ipsemet de se scribit (g), anno ætatis suæ trigésimo-quinto, sibi aliquandò inter luctandum usque adeò graviter ab acromio jugulum sejunctum fuisse, ut trium fermè digitorum sinus inter utrumque os patuerit. Medicos sui ævi acromii disjunctionem pro humeri luxatione habuisse nos docet *Hippocrates* (h). Undè pessimi tractus ad reductionem adhibiti; undè pessima mala, & sæpissimè partis læsæ perpetua deformitas. Optimum in hoc casu, suadente *Hippocrate*, illud est, fasciâ os prominens comprimere, & brachium propè costas continere, ut ossis partes disjunctæ faciliùs adunentur. Levem tamen semper superesse deformitatem, ossis prominentiâ, monet *Hippocrates*; sed minor est quàm si alia curationis adhibeantur media.

Vel super acromium ferri, vel sub eo ferè condiri potest juguli extremum, undè duplex luxationis posterioris species statui licet.

(f) *Instit. Chir. in-8º. p. 778.*

(g) *In Lib. Hipp. de Articulis Comment. I. nº. 62.*

(h) *Lib. de Articulis. Sect. VI. Edit. Fæsto pag. 58. ubi sic legere est: Quibus summus humerus avulsus est, iis os avulsum extare cernitur. Est autem id juguli & lati scapularum ossis ligamentum. . . Medici igitur hoc in casu plurimùm falli consueverunt.*

Rarior est posterior (i): *Incompleta* vel *completa* potest esse prior; *incompleta*, quandò ossis extremitas paululum tantummodò acromium exsuperat; *completa*, quandò magis prominere & extrà totum excedit acromium. Tunc mitum profectò non est, in illis qui ejusmodi noxam experti sunt, si omninò brachium è latere læso resolvatur, ut nec capiti nec ori admoveri postmodum valeat. (k)

Causas juguli luxationis, sive anterioris, sive posterioris, ictus esse, lapsus, & generatim quæcumque os vehementiùs vexare possunt, nullum est certè dubium. Tunc enim extremitas cum sterno articulata sæpè sæpiùs è cavitate, in quâ recipitur, excidit, & fertur retrorsum, si antrorsum propellitur humerus; antrorsum verò, si in situ suo naturali maneat. Cùm è contrà versùs sternum projicitur jugulum, ita ut in cavitate suâ solidum habeat fulcimentum, si neque suprà neque infrà sternum ceciderit caput, luxatio tunc locum habet vel suprà, vel infrà acromium, sæpiùs verò suprà. Ictus & lapsus, propè suam cum acromio articulationem, juguli luxationi

(i) Hæc luxatio à quibusdam negatur, qui contendunt fieri non posse luxationem juguli infrà acromium: ceber. Petit auctoritatem & experientiam iis objiciemus: sic loquitur, *Traité des Maladies des os; tome I. p. 146.* edit. M. Louis. *Quoique j'aie vu plus rarement la luxation en-dessous de l'acromion, il me semble qu'elle devrait arriver plus souvent que la luxation en-dessus.* Hanc etiam luxationis speciem in ordinem redigit Platnerus, quando dicit, *Inst. Chir. §. 1156: Sub acromio vero conditur (jugulum) si id eâ parte, quâ cum hoc committitur, valentius ictu aliquo deprimitur.*

(k) In Diario Medicinæ mens. Nov. anni 1765, notata fuit à M. Martin, juguli à sede suâ naturalis & ferè ab ortu innata secessio, juxtà acromium, cum quo nullam habebat connexionem illud os.

inferiori, potius quam fracturæ locum dant, præsertim si, instante ictu vel lapsu, fulciatur cubitus.

Solus sufficit tactus ut rectè dignoscantur omnes hujusce ossis luxationes; posteriorem, sive ab acromio, luxationem indicat cavum quoddam in loco quem reliquit ossis caput. Anteriores, sive à sterno, luxationem designat insolitus juxta illorum ossium commissuram tumor.

Luxatio anterior multò periculosior evadit quàm posterior, sæpèque plurimis, & quidem gravissimis, concomitatur accidentibus. Quando enim sub sterno conditur extremitas anterior, ab eâ tunc, juxtà auctores, premuntur œsophagus, aspera arteria, & quæ propè sunt vasa, nempe carotis, vena jugularis, nervi etiam. Quò tardiùs huic succurritur, hoc quoque difficiliùs excitatur os; usque adeò ut inveteratæ luxationes semper ferè insanabiles fiant.

In juguli luxati repositione & ejusdem repositionis statu per fascias sustentato, totum curationis sistitur negotium. Haud difficilis certè repositio; os verò repositum in sede suâ continere, *hoc opus, hic labor.*

Una ferè atque eadem est in omni luxationis specie reductionis methodus. Collocatur æger in sedeculâ: minister ejus tergum genu premit, & apprehensum utrinque supremum humerum binis manibus blandè retrorsùm trahit. Hoc modo probè extenduntur jugula, & articuli inter se diducuntur.

Quæ dùm fiunt, Chirurgus qui ægro adversus stat, os digitis in sedem suam compellit, illo depresso vel adducto, pro luxationis specie; ad extremitatem posteriorem luxatam

reducendam ; quandò super acromium eminet , extensione factâ , ut jam dictum fuit , pollex super ossis luxati extremum imponendus , & eo duce propellendum os , donec cum acromio æquipar sit. Si inferior sit luxatio , deprimendum acromium , & juguli extremum sublevandum. (1)

Reductione quocumque modo absolutâ , hoc imprimis providendum , nimirum ut quàm exactissimè vinciatur luxatum os. *Si quod enim aliud* , inquit *Heisterus (m)* , *hoc sanè luxationis genus accuratam per fascias vincituram postulat , maxime ubi tardiùs huic malo succursum fuerit.* Ligamenta in ejusmodi casibus ita aliquandò infirmantur , ut sustinendo brachiorum ponderi neutiquàm sufficiant. Indefinito prætereà motuum numero trahitur jugulum , si modò scapula aut brachium moveatur ; hos verò motus vix impedire potest vel accuratissima fasciatio. Dissimiles casus dissimilia etiam quædam cum requirant in fasciarum applicatione , haud alienum erit explanatiùs hìc edocere , qualis singulæ luxationi accommodanda sit vincitura.

Notandum primò in omnibus casibus in quibus jugulum vel à sternò , vel ab acromio diductum , super hæc ossa effertur , humeri utriusque caput retrò dandum esse , & fasciâ continendum : illud enim , densioribus licèt pannis objectis , fatiùs firmari nequit. Adduci possunt humeri , tum in priorem,

(1) Reductionem juguli luxati , à Galeno descripti , figurâ & exemplo demonstrat *Scultetus* , *Arment. Chir. Tom. I* , p. 153. *Tab. IV. Fig. III.* Methodus autem ab eo post *Hippocratem* & *Galenum* delineata , aliis inventis difficilior atque etiam periculosior , prorsùs rejici debet.

(m) *Inst. Chir. Tom. I. pag. 242.*

tum in posteriorem partem, vel fasciâ simplici, quâ & jugulum continetur, vel aliâ *stellatâ*, cui à stellâ nomen est; hæc sub alâ obvoluta, vel per pectus, vel per scapulas, ad dextri lateris summum humerum ascendit, hunc complectitur, & eâdem ratione iterum ad sinistri lateris humerum tendit, hoc quoque comprehenso. Quæ quidem fascia plerumque bis vel ter ita circumagitur, donec fortiter teneat. Illud verò ante omnia observari necesse est, ita collocandum esse humerum, ut is satis attollatur, & ut pro dissimili casu ejus caput in partem, vel priorem, vel posteriorem dirigatur: id fit, si inferius ejus caput, quod sedem brachio præstat, in contrariam vicem inclinetur.

1°. Ubi jugulum à pectoris osse diductum super hoc effertur, sic, juxtâ *Platnerum* (n), postquam repositum fuit, continetur. Illi ejus inferiori capiti multi densique panni, & præsertim duo, se ad similitudinem litteræ X decussantes, & alius latus, opponi debent. Humerus verò non nimis valenter in priorem partem attrahendus est. Hoc vel aliâ fit habenâ, quâ humeri capita anteriora versùs aguntur, vel illâ fasciâ, quâ etiam os emotum, deligatur. Hæc, si dextrum os luxatum fuit, rectè priùs collocato humero & brachio, sub alâ sinistrâ obvolvi, per scapulas ad humeri caput ascendere, hoc comprehendere, super emoti juguli caput per pectus iterum sub alâ sinistrâ revertere, & ter ad eandem rationem per orbem, aliquoties cochleæ vel ascie in modum ascendendo, circumire debet, ita ut *spicam* describat. Finitur verò fascia per orbem actos in pectore. Curandum, quoties fascia

(n) Loco jam citato.

quædam sub alâ fertur, huic priùs semper imponi molliores pannos, ne vasa & glandulæ hujusce partis lædantur.

Nec minus in tali casu idoneum est aliud fasciæ genus, quod *Capitalem reflexam*, Gallicè *la Capeline* vocant. Hæc fasciæ sex ulnas longa, tres autem quatuorve digitos lata, inque geminum glomerem convoluta, quorum ille qui Chirurghi dextrâ apprehenditur altero minor est, sub alâ sinistrâ incipit, si dextrum jugulum emotum fuit; fertur deinde, per pectus atque scapulas, super humerum dextrum quem amplectitur fasciæ. Ubi sic iterùm ad summum humerum venit, majus fasciæ caput iterùm sub alâ sinistrâ fertur: intereà verò minus caput super emotam extremitatem consistit, & à priori, quod per pectus agitur, sistitur. Hoc facto, minus caput retrò datur, & per summum humerum ad ejusdem lateris scapulam fertur, atque iterùm ab hâc per summum humerum ad juguli caput. Dùm sic hæc fasciæ reflectitur, ab alio ministro longius caput super scapulas pectusque ad summum humerum ducitur, minoris capitis plicas comprehendit atque contegit, ter per orbem fertur, & toties etiam alterum minus caput ita retrò datur, ut semper à priori penitus contegatur. Posteà verò utrumque caput quasi per cochleam descendit. Fasciæ longius caput tandem utrumque humerum comprehendit, anteriora versùs agit, ac in pectore finitur. Hæc fasciæ quandò injicitur, duos requirit ministros, quorum alter majus, alter minus caput movet ac dirigit.

2°. Si jugulum à sede suâ ita recessit, ut sub sternò conditum sit, foveæ suprâ atque infrâ conspicuæ, spleniis angustis vel linteo carpto, albo ovi madidis, primùm implendæ: splenium deindè applicatur secundùm ossis longitu-

dinem. Fascia sub alâ sinistrâ orsa , non per scapulas , sed per pectus , ad humeri caput ferri & ita circumagi debet , ut utriusque humeri capita quæ comprehendit , retrò dentur , & ut illa descendendo quasi in cochleam serpat. Priùs etiam summo juguli capiti , quo id cum acromio committitur , densiores panni objiciendi sunt.

3°. Si quandò super acromium prorupit supremum juguli caput , in hujus extremitate applicandum splenium quadratum & aliud quod supremum humerum amplecti debet. His graviter os luxatum deprimere convenit , juvante *spicâ simplici* , sive *descendente* , quæ deorsùm fertur.

4°. Si jugulum ita suâ è sede motum est , ut id in sinum qui sub acromio est , ferè delapsum fuerit , cui quidem luxationis speciei non omnes consentiunt , super ejus caput inferius , quod à pectoris offe est , applicandi sunt panni densiores. Utriusque autem humeri caput fasciâ ita retrò agi debet , ut fursùm feratur.

In omni luxationis specie oportet , deligatione modo descripto absolutâ , brachium involutum mitellâ , quam Galli *écharpe* vocant , commodissimè excipi (o) atque sic inflecti , ut manus scrobiculo cordis ferè respondeat.

Sic paratur ista mitella. Mantile quoddam satis amplum atque molle , in trianguli formam , quoad mediam partem , complicatum , cubito brachii , è latere læso , submittitur ; brachio inflexo & à mantili comprehenso , utræque partes mantilis ex-

(o) Ita Celsus jam docuit pro brachio fracto. *Lib. VIII. Cap. 10.*

tremæ, circum collum injectæ, super integri brachii humerum nodo constringuntur. Partes mantilis quæ prominent, aciculis mundè ac eleganter accomodantur. Ex panno serico vel nigro hæc mitella potest quoque parari. Ne æger membrum nocenter moveat, rotundum aliquid manu hunc comprehendere necesse est.

Per spleniorum numerum & figuram, per fasciarum orbis diversimodè actos varia solummodo differt deligatio. Omnis enim iu hoc consentire debet, ut partes emotæ, ad priorem statum reductæ, hunc retineant, & è fede suâ de novo non excidant. Cùm verò in hoc casu experienciâ constet, elapsis aliquot diebus, relaxari vel accuratissimè factam deligationem, per quadraginta dies iterùm atque iterùm hanc renovandam esse rarum non est.

